

[Arnth Jensen.]

Stykke, der paabyder, at Eleverne i 3die og 4de Klasse skal modtage Undervisning i enten sproglig-historiske eller matematisk-naturvidenskabelige Fag, stod det ærede Medlem jo i Skolekommissionen og hævdede Frihedsprincippet, saaledes at Eleverne skulde have Ret til at forlange en videregaaende Uddannelse, men ikke Pligt til at deltage i den. Det er det tredie Punkt, hvor det ærede Medlem har været ude at glide.

Endelig kan jeg ogsaa nævne det ærede Medlems Stilling til § 8, Tilsynsparagraffen. I Skolekommissionen gik det ærede Medlem saa vidt, at han foreslog en Tilføjelse til denne Paragraf, hvori det ligefrem skulde lovfæstes, at Biskopperne havde en Tilsynspligt med Hensyn til Kristendomsundervisningen, og i 1924—25 talte det ærede Medlem meget stærkt for denne Tilføjelse, og ogsaa ved dette Lovforslags første Behandling var det ærede Medlem inde paa det samme. I 1924—25 lykkedes det, saa vidt jeg kan se, ikke det ærede Medlem at faa et Svar, endsige et Til-sagn, fra den daværende Undervisningsminister, men i Aar svarede den højtærede Undervisningsminister paa dette Spørgsmaal, at Tilsynet blev uforandret, og med det Ministersvar erklærede det ærede Medlem sig tilfreds. Se, nu er der det at sige dertil, at det ser ud, som om dette Punkt har ligget det ærede Medlem stærkt paa Sinde. Jeg skal tilføje, at dette Krav ikke er stillet fra vor Side, men jeg nævner det kun for at vise det ærede Medlems Standhaftighed, og det endrer mig derfor noget, at det ærede Medlem nu erklærer sig tilfreds med dette Svar, thi et Ministerord er jo godt, men selv den højtærede Undervisningsminister vil sikkert indrømme, at en Lovparagraf er bedre. Det er sikkert saaledes, at vi alle sammen ønsker den højtærede Undervisningsminister et langt Liv som Menneske — om vi ønsker ham det som Minister, er jo en anden Sag —, men det kunde dog tænkes, at der hændte den højtærede Minister noget menneskeligt, og at der saa kom en anden Minister, der kun vilde holde sig til Lovens Bogstav, og mon det ærede Medlem saa vilde være tilfreds? Mon vi ikke kan være enige om, at det ærede Medlem ogsaa her er gledet? Jeg tror jo nok, man kan sige, at det ærede Medlem, som saa ivrigt har peget paa, at vi har forandret Standpunkt, har glemmt at kridte sine Støvler, og selv om det ærede Medlem sikkert ikke vil indrømme, at han har skiftet Standpunkt, tror jeg ikke, han kan bestride, at baade han og

hans Parti dog er ved at tage de første Skridt paa Fortabelsens Vej. Det tror jeg, det ærede Medlem vil indrømme.

Hvordan var nu Venstres Standpunkt i den store Skolekommission? Lad os blot tage det frem. Ja, det var dette, at vi ønskede en lempelig Optagelsesprøve for alle og ønskede den til Dels hvilende paa Folkeskolens Grund, vi ønskede en frivillig Sprogundervisning paa Seminarierne, og vi ønskede en frivillig Tilslutning til Faggruppeundervisningen, og under Forudsætning af, at dette lykkedes, gik vi med til en 4-aarig Uddannelse samt til en frivillig Fortsættelsesundervisning. Det var Venstres Standpunkt i 1920, og hvad har vort Standpunkt under disse Forhandlinger været? Naar undtages Bestemmelsen om en 4-aarig Seminarieundervisning, har det netop været en fuldstændig Tilslutning til Venstres Krav i den store Skolekommission. Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Undervisningsminister og Flertallets Ordfører: Hvornaar og ved hvilken Lejlighed har de Herrer givet den mindste Antydning af, at de kunde acceptere disse to Hovedprincipper: en Optagelsesprøve paa Folkeskolens Grund og en frivillig Sprogundervisning? Har man ved nogen Lejlighed kunnet gaa ind paa de Principper mod, at vi saa skulde gaa med til en 4-aarig Uddannelse? Jeg kan ikke erindre det, derimod husker jeg, at jeg ved det sidste Samraad med den højtærede Minister ganske kort berørte dette Standpunkt, men jeg tror ikke, jeg husker fejl, naar jeg siger, at Ministeren den Gang mente, at nu havde tre Partier givet Tilslutning, og saa fandt han ikke, han kunde gaa ind paa den Tankegang. Selv om det nu er i den ellefte Time, saa spørger jeg til Vejledning, ikke for os, men for det andet høje Ting, den højtærede Undervisningsminister og Flertallet, om de, da det jo er et saa inderligt Ønske at faa os med — det er jo udtalt fra mange Sider —, vil gaa med til vore to Hovedkrav: en lempelig Optagelsesprøve og en frivillig Sprogundervisning paa Seminarierne, imod at vi gaar med til en 4-aarig Uddannelse? I bekræftende Fald tror jeg, der kan forhandles med Venstre i det andet høje Ting; i benægtende Fald synes jeg, man skulde holde inde med Skydningen og ikke mere sige, at vi fra Venstres Side har vist Vrangvillighed, og at vi har skiftet Standpunkt, for det er efter min Mening ikke Tilfældet.

Til Slutning skal jeg indrømme, at Lovforslaget, som det nu fremtræder, er bedre, end det var, da det blev fremsat, men jeg tror ikke paa, at det vil skabe de Betingelser, der efter min Mening bør være,